LIBRIS

Mary Poppins pe Aleea Cireșilor

P.L. TRAVERS

Traducere din limba engleză
LARISA AVRAM

Ilustrații
DONE STAN

editura rao

Era în ajunul Solstițiului de Vară, cea mai vrăjită noapte a anului, când, înainte de ivirea zorilor, se pot întâmpla fel de fel de lucruri misterioase. Dar nu se înnoptase încă. Nici pe departe. Soarele, încă strălucitor, cobora alene înspre apus, leneș, fără nicio urmă de grabă, de parc-ar fi vrut să mai stea în lume.

Avea senzația că o făcuse să pară mai mândră, dându-i o scânteiere și un luciu care nu puteau păli prea curând. Dinspre fântâni, dinspre lacuri și ferestre, ba chiar și dinspre fructele coapte care atârnau în pomii de pe aleea Cireșilor, un loc pe care îl

cunoștea prea bine, propria lumină reflectată își trimitea razele înapoi spre el.

– Nimic nu egalează lumina soarelui, se lăudă de unul singur, uitându-se la farurile de vapor care luminau de o parte și de alta a porții amiralului Boom, la ciocănelul care strălucea pe ușa casei domnișoarei Ciocârlie și la o jucărie veche, de tinichea, care sclipea uitată, se pare, de stăpâni, în grădina celei mai micuțe dintre case.

Și acest loc îi era bine cunoscut soarelui.

– Nu se vede nimeni, își spuse în sinea lui, trimițându-și razele lungi peste alee și peste spațiul verde, înflorit, care se întindea dincolo de aceasta.

Și spațiul acesta îi era cunoscut. La urma urmei, contribuise și el la crearea lui. Ce s-ar fi întâmplat cu copacii, florile și iarba, dacă n-ar fi fost el să înverzească iarba, să facă să dea frunza pe ramurile golașe sau să încălzească mugurii ca să poată da în floare?

Aici, printre lumini și umbre, zări pe cineva.

– Cine-o fi în parc? se întrebă.

O siluetă ciudată umbla de colo până colo, suflând într-un fluier și țipând.

Cine altul decât Paznicul Parcului? Totuși, nu-i de mirare că soarele nu-l recunoscu, fiindcă, în ciuda căldurii toride de iulie, omul purta o pălărie din fetru negru, de pirat, cu desenul cu tigva și cele două ciolane încrucișate.

– Respectați regulamentul! Nu uitați regulile! Aruncați gunoiul la coș! striga el.

Dar nu-l băga nimeni în seamă. Oamenii continuau să se plimbe ținându-se de mână; aruncau gunoiul pe unde se nimerea; călcau intenționat pe iarbă exact acolo unde scria NU CĂLCAȚI PE IARBĂ; încălcau regulile; nici nu se gândeau la regulament.

Polițistul se plimba încolo și-ncoace, bălăngănindu-și bastonul și dându-se important, de parcă întreg pământul ar fi fost al lui și s-ar fi bucurat că-l are proprietar.

Copiii se dădeau în leagăne, zburând ca niște rândunele.

Iar rândunelele își ciripeau cântecele atât de tare, încât nimeni nu auzea fluierul Paznicului Parcului.

Amiralul Boom și doamna Boom ieșiseră să ia aer pe aleea Lungă; mâncau alune dintr-o pungă și aruncau cojile pe jos.

Hoinăresc
Pe înserat,
Cu mândruța mea la braț!

cânta amiralul, neținând seama de tăbliță pe care scria: ESTE INTERZIS ACCESUL NEGUSTORILOR AMBULANȚI ȘI AL CÂNTĂREȚILOR.

În Grădina Trandafirilor, un om înalt, cu o șapcă de crichet prea mică, își uda batista în apa fântânii și se ștergea pe fruntea arsă de soare.

Jos, lângă lac, un domn în vârstă, cu un coif din ziar pe cap, se uita în toate direcțiile, adulmecând aerul ca un câine de vânătoare.

– Heeei, Profesore! strigă domnișoara Ciocârlie, traversând cu pas grăbit gazonul și trăgându-și câinii care păreau să vrea să fie în altă parte.

Căci domnișoara Ciocârlie, în cinstea ajunului Solstițiului de Vară, le pusese câte-o fundiță pe cap – una roz lui Willoughby și una bleu lui Andrew –, iar câinii se simțeau umiliți și triști. Ce-au să creadă oamenii? se întrebau. Au să-i ia drept pudeli!

– Profesore, te-am așteptat. N-ai mai găsit drumul, probabil.

– Da, așa se-ntâmplă cu drumurile, cred. Sau nu le găsești tu pe ele, sau nu te găsesc ele pe tine. Oricum, domnișoară Vrabie, m-ai găsit. Dar, din păcate, zise făcându-și vânt cu coiful, mie mi-e cam... cald aici, în deșertul Sahara.